

Fem små byar

Vi hade tänkt oss att möta våren, att kunna sitta i värmen på ett soligt kafé och dricka cappuccino och slöläsa en lättsam bok i fyra dagar. Nu blir resor sällan så som man föreställt sig dem hemifrån, men det brukar bli bra ändå. Detsamma gällde vår resa till Ligurien i nordvästra Italien.

När vi klev av vår Ryankärria i Milano visade termometern bara 8 grader. Vi tittade oroligt på varandra men bestämde att det var en tillfällig temperaturdipp som delvis berodde på Milanos höga läge vid Alpernas rand. Säkert skulle graderna stiga när vi närmaste oss den italienska rivieran.

Vi styrde vår lilla hyrbil mot byn Levanto som ligger vid den norra porten till nationalparken Cinque Terre. Trots att vi bara körde lite, lite fel tog det sina modiga timmar att köra. Motorvägarna var dramatiska och tycktes aldrig gå på vanlig mark. Antingen leddes de genom tunnlar eller över broar, och vi for fram som på ett snöre utan att egentligen veta om det var stup eller klippor runt omkring. På vissa sträckor gick motorvägen i två plan – västerut: våning 1, österut: våning två. Stupen och broarna var inhöljda i ett tungt kallt regn och vi var glada när vi en stund efter midnatt hittade vårt hotell i Levanto.

Vi ringde försiktigt på nattklockan till det sovande hotellet. Efter en liten stund öppnades dörren av signora Francesca som viskade Benvenuto så tyst att vi nästan inte kunde höra det. Återigen tittade vi oroligt på varandra och undrade hur lyhört hotellet egentligen var. Den här gången var oron obefogad och värdinnans viskande tillskrev vi hennes små egenheter. Vi somnade gott till det rytmiska suset av vågor som rullar in.

Levanto visade sig vara en halvstor by med gott om restauranger, barer och delikatessbutiker. Här finns också en lång strand där hurtiga surfare i våtdräkt trotsade kylan när vi var där. Ett välplacerat casino och ett fantastiskt läge gör Levanto till en perfekt bas för utflykter i Cinque Terre och övriga Ligurien. Vårt hotell låg mitt i byn med utsikt över den gröna parken, casinot och stranden. Bättre kunde det inte bli.

Hotellet hade en familjär atmosfär. Man sa godmorgon till alla gäster vid frukosten – efter det att frukostvärdinnan givit instruktioner om kaffemaskinen, förstås. Det var noga med kaffemaskinen, nämligen. Medan vi åt av Francescas fluffiga fil brukade vi gissa de andra gästernas nationalitet. (Kanske var det mest jag som gissade, Peter är ju så försiktig av sig.) Fransmännen var lätta att ringa in, de är välklädda och sminkade redan till frukost. Tyskarna känner man igen på mumlandet, den grå färgen och att de gärna har med sig något eget livsmedel att förstärka frukosten med. Resten var holländare och italienare. Mot slutet av vår vistelse anlände en norsk skolklass med en hel flock gymnasieflickor. Jag gissar att byns unga italienare gick i spinn när flickorna drog fram på sina utflykter. Men Peter verkade ta invasionen lugnt, konstaterade bara med faderlig oro att nästan alla verkade vara rökare.

Cinque Terre är alltså fem otroligt pittoreska små byar som ligger med någon kilometers avstånd från varandra utmed kusten. På håll påminner de om keramik som kilats in i bergväggen där de klamrar sig fast utmed de branta klippkanterna. Byarna finns med på FN:s världsarvslista, dels på grund av sin skönhet men framför allt på grund av det arbete som generationer har lagt ner på att bygga upp de fantastiska terrassodlingarna som pryder alla bergssidor i området. De lär ha en sammanlagd längd på 700 mil! Det motsvarar ungefär sträckan Stockholm – Casablanca tur och retur. Puh, vilket jobb! Och vinodlingarna lär ha fört med sig en hel del jobb även sedan terrasserna var klara. För att skörda druvorna var

vinbönderna tvungna att ta sig upp och ner längs odlingarna till fots på de branta stigarna. I dag har man byggt moderna vinliftar som fraktar druvorna ner för branterna. Bedövande vackert är det i alla fall!

De fem byarna Monterosso, Vernazza, Corniglia, Manarola och Riomaggiore låg isolerade från omvärlden tills järnvägen byggdes i slutet av 1800-talet. Därför har de kunnat behålla sin gammaldags charm och den liguriska kulturen. Förbindelserna med Cinque Terre är idag väsentligt mycket bättre än under 1800-talet och det går tre eller fyra tåg i timmen från Genua i norr till La Spezia i söder. Det är bara att hoppa på.

Vi bestämde oss för att ta tåget till den sydligaste av byarna, Riomaggiore och promenera utmed de vindlande bergssidorna från by till by. Avståndet i kilometer är som sagt inget att tala om, men Francescas man menade att vandringarna kan vara nog så mödosamma i oländig terräng. Det verkade dock inte avskräcka tyskar med gångstavar och ryggsäckar. Det fanns hur många som helst av dem, trots att säsongen inte hade börjat. Sommartid kan det nog vara rena rama trängseln på sluttningarna.

Men det fanns flera hinder på vägen. När vi skulle gå den första vandringssträckan utmed kusten mellan Riomaggiore och Manarola stötte vi på det första kruxet. Den vackra stigen med det romantiska namnet Via dell' Amore visade det sig kosta 3 euro i "inträde" – och

då fick man ändå hålla med egen kärlek. Även om kärleksstigen bjöd på vacker utsikt så kan jag inte säga att den var särskilt romantisk. Skolklasser, stavgångare och barnfamiljer ger inte riktigt den rätta inramningen till en vandring med sin själs tillbedda. Detta var emellertid en av de soliga dagarna och vi njöt av promenaden och värmen. Och jag träffade en katt som jag blev kär i. Nästa sträcka mellan Manarola och Corniglia var tillfälligt stängd för underhåll. Lite snopet, men vi slog oss ner i solen och tröstade oss med en ligurisk pasta och svalkande vitt vin. Sedan tog vi det skramliga tåget tillbaka till Levanto.

Området hade sannerligen en omväxlande natur. Den var oerhört dramatisk med höga berg och branta raviner. Högt upp på slingrande bergsvägar var luften kall och rå, och mystisk dimma omgav bergen och gjorde bilresan på serpentinvägarna lite mer spännande. Grönska och konstiga lianliknande växter förstärkte det trolska. Så plötsligt kunde dimman försvinna och havet och världen låg för våra fötter. Man tappar andan av hänförelse varje gång.

Kvällarna i Levanto gick i avkopplingens tecken. Casinot var stängt för renovering och byns nattliv var koncentrerat till den irländska puben vid Piazza Staglieno. Det lugna tempot passade oss perfekt och vi tillbringade kvällarna med att smaka av det liguriska köket och prova lokala drycker såsom grappa, prosecco och mandellikör. En trevlig tradition på traktens barer är att när man beställer drinkar vid middagsdags får man ett helt knippe tapas vid beställningen. Det var oliver, chips, marinerade kronärtskockor, korvbitar och ljuvligt välsmakande focacia-tärningar med prosciutto crudo. Om man beställde in en ny drink fick man också en ny uppsättning tapas.

Några dagar kröp temperaturen upp till drägliga vårtemperaturer, men vi fick också användning för hotellets låneparaplyer en hel del. Vi var förstas aldrig riktigt säkra på att det verkligen var låneparaplyer. Peter hade en teori om att paraplyerna egentligen tillhörde hotellets personal och att en stackars städerska blev sjöblöt i regnet varenda lunch och nedkallade italienska förbannelser över att vi tog just hennes paraply jämt. "Che cosa l'inferno ha contro di me? Turisti sanguinanti! Lasci le mie cose sole!" eller något i den stilen.

Vi lärde oss att lager på lager på lager på lager ger värme men gör att det är lite svårt att röra sig. Och att Pernod värmer, trots att den intas kall. Om vi får tillfälle återvänder vi gärna till denna vackra plats på jorden, men då tänker i alla fall jag ha med mig en extra tröja.